

РЕШЕНИЕ

№ 359

гр. Бургас, 06.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, I ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на първи март през две хиляди двадесет и трета година
в следния състав:

Председател: Мариана Г. Карастанчева

Членове: Пламена К. Г. Върбанова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ани Р. Цветанова
като разгледа докладваното от Мариана Г. Карастанчева Въззивно
гражданско дело № 20232100500056 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК и е образувано по повод въззивната жалба на процесуалния представител на Областна дирекция на МВР-Бургас –ответник по гр.д. № 5385/2022 год. по описа на Районен съд-гр.Бургас против решение № 2424/02.11.2022 год. постановено по същото дело,с което въззивникът е осъден да заплати на Н. К. Т. от гр. Бургас сумата 632,72 лв.-допълнително възнаграждение за положен нощен труд от 74,36 часа ,положен в периода 01.07.2019 г. -09.07.2020 г.,получен след преобразуване на положени часове нощен труд в дневен и преизчисления с коефициент 1,143 ,ведно със законната лихва върху главницата ,считано от 23.08.2022 г. до окончателното плащане ,както и 144,66 лв. – мораторна лихва за периода 01.11.2019г.-22.08.2022,както и да заплати на ищеца 400 лв. – разноси по делото

Въззивникът изразява недоволство от решението , като счита същото за неправилно и необосновано .

Сочи се на първо място ,че на ищеца своевременно и коректно е отчетен и заплатен положение нощен труд за исковия период – съобразно специалната нормативна уредба ,касаеща служителите на

МВР.Затова необоснован и несъобразен със специалната правна уредба е изводът на съда ,че е налице разлика между отчетения и положения нощен труд и че тази разлика представлява извънреден труд ,който следва да се заплати съобразно часовата ставка ,предвидена за заплащане на извънреден труд .В тази връзка съдът неправилно е приел ,че е налице празнота в специалната нормативна уредба ,касаеща служителите на МВР ,която следва да бъде преодоляна чрез субсидиарно приложение на общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата –с аргумент ,че в противен случай служителите на МВР ще бъдат поставени в по-неблагоприятно положение спрямо работниците по трудови правоотношения ,регулирани от КТ.Съдът не е отчетел обстоятелството ,че пред процесния период са действали последователно подзаконови нормативни актове ,уреждащи реда за организация и разпределяне на работното време ,за неговото отчитане ,компенсиране на работа извън редовното работно време ,режим на дежурства ,време за отдих и почивките на държавните служители в МВР /цитирани подробно във въззивната жалба /.В тези специални актове липсва регламентация за преизчисляване при сумарното отчитане на работното време по отношение на общия брой часове положен труд .В случая не е налице празнота в нормативната уредба ,която да обоснове препращане по аналогия към към цитираната Наредба ,тъй като е налице специална регламентация ,предвиждаща друг ред на отчитане и заплащане на нощния труд ,положен от държавните служители от МВР.Дори и да се приеме препращането по аналогия към тази Наредба ,тъй като ограничението в Наредба № 8121з-592 от 25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776 от 29.07.2016 г. е за полагане на не повече от 8 часа нощен труд от държавните служители в МВР ,то при приравняване на нощния труд ,положен от служителите в МВР към дневен се получава коефициент $1/8$ часа нощен труд към 8 часа дневен труд /.Заявения в исковата молба коефициент 1,143 се получава при приравняването на 7 часа нощен труд към 8 часа дневен ,което е приложимо към трудовите правоотношения по реда на КТ и служебните правоотношения по ЗДС,но не и в настоящия случай.Като е приел противното ,първоинстанционният съд е постановил необосновано решение.

Отделно от това , неправилни са мотивите ,че при преизчисляване на положен нощен труд с коефициент 1,143 се получава извънреден труд –не са съобразени с целта на коефициента да определи така

възнаграждението на работника ,че за положен от него 7 часа труд през нощта да получава възнаграждение за 8 часа труд .В този случай работникът не работи извънредно по смисъла на чл. 143 ал. 1 КТ /не е налице работа извън установеното за работниците работно време /.Неточно е разбирането ,че получените часове в повече при преизчисляването на нощния труд в дневен представляват извънреден труд .Счита се ,че в този смисъл е и решението на СЕС от 24.02.2022 г. по д.С-262/2020 г. по отправеното преюдициално запитване ,като се прави подробен анализ на същото

Моли се за отмяната на решението и постановяване на ново ,с което се отхвърлят исковите претенции.

Въззивната жалба е допустима, подадена в законовия срок и отговарящи на изискванията на чл.260-261 от ГПК

В писмения си отговор по реда на чл.263 ГПК въззиваемият ищец чрез процесуалния си представител оспорва въззивната жалба .Подчертава се ,че за процесния период по силата на чл. 187 ал. 9 ЗМВР са действали Наредба 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. на Министъра на вътрешните работи ,които са уреждали реда заа организацията и разпределянето на работното време ,дежурствата ,времето за отдих и почивките на държавните служители на МВР.В тях липсва норма за преобразуване на часовете положен труд с коефициент 1,143 ,но липсата на изрична норма не следва да се тълкува като законово наложена забрана за преизчисляване на положените от служителите на МВР часове нощен труд в дневен /каквато забрана би била противоконституционна /,а като празнота в уредбата за държавните служители на МВР.При наличието на такава непълнота в специалната уредба следва да се приложи общата Наредба за структурата и организацията на работната заплата ,което правилно е сторил първоинстанционният съд .

Сочи се в допълнение към мотивите на районния съд ,че на осн.чл. 187 ал. 5 ЗМВР работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа за тримесечен период .Коефициентът се определя като нормална продължителност от 8 часа дневен труд ,която се разделя на нормалната продължителност от 7 часа нощен труд .В този смисъл са изчислени положените от ищеца часове нощен труд ,установени по делото

.Затова се моли за потвърждаване на решението . Счита се ,че тези изводи не противоречат на цитираното решение на СЕС.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени и гласни доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, и на основание чл. 12 ГПК по вътрешно убеждение намира за установено следното от фактическа страна:

Не е спорно, че ищецът е държавен служител и за периода 01.07.2019г. до 09.07.2020г. е заемал на длъжността „*****“в сектор ****-Бургас -структурно подчинено на Областна дирекция на МВР-Бургас.

Не е спорно и че през този период ищецът е полагал труд по служебно правоотношение в системата на МВР, както и че е полагал нощен труд. По делото е допусната, изготвена и приета като доказателство съдебно-икономическа експертиза, съгласно която за периода от 01.07.2019г. до 09.07.2020г. ищецът е положил общо 520 часа нощен труд /сбор от съответните помесечно /тримесечно отчетени часове / и за този труд му е заплатена общо сумата 274 лв. /по 0,25 лв. на час съобразно чл. 8 от НСОПЗ,а за периода м. февруари 2020 г-м.юли 2020 год.-по 1 лв. на час .Преизчислен в дневен с коефициент 1,143 нощният труд възлиза на 594,36 часа и разликата в двете стойности в размер на 74,36 часа представлява труд, който не е отчетен в протоколите за положен труд и не е изплатен на ищеца . Посочва, че от превръщането на нощния труд в дневен е установено увеличение на положения труд и общият размер на трудовото възнаграждение за извънреден труд за 74,36 часа възлиза на сума в размер от 632,72 лева. Заключение на вещото лице не е оспорено от страните и е прието като доказателство по делото.

Други относими за предмета на делото доказателства съдът счита, че не са представени.

С оглед така приетата фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното: Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е и правилно, като въззивният състав споделя мотивите му, поради което и на основание чл.

272 ГПК препраща към тях.

Предявеният иск е с правно основание чл.178, ал. 1, т. 3 вр. чл.187, ал. 5, т. 2 ЗМВР.

Съгласно чл. 176 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) brutното месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения. Към основното месечно възнаграждение на държавните служители се изплащат допълнителни възнаграждения за извънреден труд (чл. 178, ал. 1, т. 3 ЗМВР). Нормалната продължителност на работното време на държавните служители в МВР е 8 часа дневно и 40 часа седмично при 5-дневна работна седмица (чл. 187, ал. 1 ЗМВР). Работното време на държавните служители се изчислява в работни дни – подневно, а за работещите на 8-, 12- или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период (чл.187, ал. 3, изр. 1 ЗМВР). При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период (чл. 187, ал. 3, изр. 3 ЗМВР). Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение (чл. 187, ал. 5, т. 2 вр. ал. 6 ЗМВР). Разпоредбата на чл. 188, ал. 2 ЗМВР предвижда, че държавните служители, които полагат труд за времето между 22,00 и 6,00 ч., се ползват със специалната закрила по Кодекса на труда.

Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи (чл. 187, ал. 9 ЗМВР). За процесния период са действали различни подзаконови актове като разпоредбите на чл. 3, ал. 3 от Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г., Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г./процесният период попада предимно в обхвана на действие на Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. и Наредба № 8121з-36/07.01.2020 г./ са аналогични и гласят, че за държавните служители в МВР е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 6,00 ч., като

работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. В Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г., Наредба № 8121з-908/02.08.2018 г. и Наредба № 8121з-36/07.01.2020 г./ липсва изрично правило, аналогично на чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407/11.08.2014 г., съгласно който при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22,00 и 6,00 ч. за отчетния период се умножава по 0,143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период. В разпоредбите на чл. 31 от Наредба № 8121з-592/25.05.2015 г. и Наредба № 8121з-776/29.07.2016 г. е предвидено, че отработеното време между 22,00 и 06,00 ч. се отчита с протокол, като са посочени лицата, които го изготвят, сроковете за това и начинът на отчитане на броя отработени часове, т.е. липсва специално правило, което да определи методология за превръщането на отработените нощни часове в дневни при сумирано изчисляване на работното време по отношение на държавните служители в МВР.

Основното възражение във въззивната жалбата е, че по отношение на служителите на МВР следва да се прилагат наредбите, издадени от Министъра на вътрешните работи, на основание законовата делегация на чл. 187, ал. 9 от ЗМВР, които уреждат реда за организация и разпределяне на работното време, за неговото отчитане и компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурствата, времето за отдих и почивки, а не Наредба за структурата и организацията на работната заплата, тъй като се касае за специална уредба. Съгласно принципните разяснения, дадени в т. 23 на Тълкувателно решение № 6/06.11.2013г. на ОСГТК на ВКС, в МВР има служители, назначени по трудови договори и такива по служебно правоотношение, като тези от втората група са държавни служители по смисъла на ЗДСл и общият закон намира субсидиарно приложение по отношение на тях. Обратното би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР по отношение на другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите, работещи по трудови правоотношения. Макар в действащия ЗМВР да няма законова делегация, препращаща към общия Закон за държавния служител (подобно на §1а - нов – ДВ, бр.69/2008г.,отм. ДВ, бр.88/2010г. от ДР на отменения ЗМВР), доколкото няма изрично уредено нещо друго, ЗДСл намира субсидиарно приложение. Съобразно разпоредбата

на чл. 67, ал. 3 от ЗДСл, минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени за държавните служители, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1 – 5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство. В цитираните наредби на министъра на вътрешните работи безспорно липсва правило, съобразно което отработените часове нощен труд се превръщат в дневни, при сумарно изчисляване на работното време. Тъй като размерите на допълнителните възнаграждения не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство и при липса на изрична уредба в наредбите, издадени от Министъра на вътрешните работи, то следва да намери приложение Наредбата за структурата и организацията на работната заплата. Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от цитирания нормативен акт, при сумарно изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на съотношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време за съответното работно място, т.е. приложимият коефициент е 1,143. Не следва да се приеме становището на въззивника, че приложимия коефициент е 1, тъй като по-скоро нормата разрешава полагане на нощен труд, средно в размер на 8 часа за всеки 24-часов период, без да изключва приравняването му към дневния и съответно, без да изключва приложение на правилата за заплащане на извънреден труд, когато такъв е положен. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в системата на МВР в неравностойно положение спрямо работниците по трудово правоотношение и другите държавни служители, чийто правоотношения се регламентират от КТ и ЗДСл. При трудово правоотношение и сумирано изчисляване на работно време, работодателят отчита работното време на конкретния работник или служител в края на отчетния период - в случая на тримесечие. В случай, че нормата работно време за този период е надвишена, ще се отчете извънреден труд - часовете, получени над определената норма часове (след превръщането на нощните часове в дневни по реда на чл. 9, ал. 2 от НСОПЗ), са извънреден труд. Поради това съдът намира за неоснователно възражението в жалбата, че Наредбата за структурата и организацията на работната заплата не намира приложение по отношение на държавните служители в МВР.

С [разпореждане от 26.02.2020 г.](#) бе образувано Тълкувателно дело № 1/2020 г. за приемане от Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд (ВКС) на тълкувателно решение по въпроса: „При отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерството на вътрешните работи приложими ли са разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (в частност разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от същата наредба) или следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове?“. Една част от съдебните състави, както и настоящият, приемат, че в Закона за МВР и в приложимите наредби към него, с изключение на отменената Наредба № 8121з-407/2014 г., липсва правна регламентация относно преобразуване на часовете положен нощен труд в дневен с коефициент 0,143 (такъв коефициент е бил регламентиран в отменената Наредба № 8121з-407/2014 г.) и поради това следва да се прилагат разпоредбите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), а именно, че при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време. Според тези съдебни състави прилагането на субсидиарни разпоредби е в съответствие с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен в чл. 6 от Конституцията и в чл. 14 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи..

По спорния въпрос има формирана задължителна съдебна практика на ВКС, обективирана в Решение № 311 /08 януари 2019 г. на ВКС, Четвърто гражданско отделение по гр. дело № 1144 по описа за 2018 г. в производство по чл. 290 от ГПК. С определение № 588/27.06.2018 г. касационното обжалване по делото е допуснато на основание чл. 280, ал. 1, т. 1 от ГПК по материалноправния въпрос - намират ли субсидиарно приложение разпоредбите на чл. 67, ал. 7, т. 1 и т. 3 от ЗДСл за заплащане на допълнителни възнаграждения за нощен труд и за работа през официалните празници на държавните служители в системата на МВР при действието на ЗМВР от 2006 г. (отм.); Съдебният състав е приел, че отговорът на този материалноправен въпрос е положителен със следните мотиви: "През периода 09.08.2008 г. - 31.12.2010 г. субсидиарното приложение на ЗДСл (респ. - на разпоредбите на чл. 67, ал. 7, т. 1 и т. 3 от него) по отношение на държавните служители в системата на МВР е изрично уредено с § 1а (нов - ДВ, бр. 69/2008 г., отм. - ДВ, бр. 88/2010 г.) от ДР на ЗМВР от 2006 г. (отм.); Съгласно принципните разяснения, дадени в мотивите към т. 23 от тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. на ОСГТК на ВКС, предвид които е

прието, че разпоредбата на чл. 126 от ЗДСл за освобождаване от държавни такси продължава да намира субсидиарно приложение по отношение на държавните служители в системата на МВР и след отмяната на § 1а от ДР на ЗМВР от 2006 г. (отм.); , следва да се приеме, че след тази отмяна и независимо от нея, и разпоредбите на чл. 67, ал. 7, т. 1 и т. 3 от ЗДСл за заплащане на нощния труд и на работата през официалните празници, продължават да се прилагат субсидиарно по отношение на държавните служители в системата на МВР до отмяната на 01.07.2014 г. на ЗМВР от 2006 г. и влизането в сила на действащия ЗМВР, с разпоредбата на чл. 179, ал. 1 от който, отново изрично е предвидено да им се заплащат допълнителните възнаграждения за труд през нощта и на официалните празници. Възприемането на обратното разрешение на поставения материалноправен въпрос би довело до лишаване на държавните служители в системата на МВР от тези допълнителни възнаграждения за нощен труд и за труд на официалните празници в течение на един продължителен период от време (01.01.2011 г. - 30.06.2014 г.), като по този начин би ги поставило в неравностойно положение както спрямо останалите държавни служители, така и спрямо работниците и служителите по трудово правоотношение, които получават такива допълнителни възнаграждения съгласно разпоредбите на чл. 261 и чл. 264 от КТ. Горното тълкуване е в съответствие и с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен и в чл. 6 от КРБичл. 14 от ЕКЗПЧОС. "

По въпроса за субсидиарното приложение на общия ЗДСл при липса на подробно правна уредба в специалния ЗМВР, се е произнесъл и ВКС, който в мотивите към т. 23 от ТР 6/12 г. по тълк. дело № 6/12 г. на ОСГТК е възприел за меродавна правната логика, че общият закон намира субсидиарно приложение и при липса на изрична разпоредба в ЗМВР следва да се прилага ЗДСл. Обратното разбиране би поставило в неравностойно положение държавните служители в МВР спрямо другите държавни служители, а също и спрямо работниците и служителите по трудови правоотношение.

На въззивната инстанция е известно наличието на противоречива съдебна практика относно приложението на горецитираните правни норми, което обстоятелство е наложило образуването на Тълкувателно дело на ОСГК на ВКС. Известни са и подробните мотиви в защита на всяка една от двете

тези, като въззивната инстанция в настоящия състав счита за правилно изложеното по-горе тълкуване на закона. При наличието на неяснота в правната уредба съдът тълкува закона, като търси целта на закона съобразно Чл. 46 ЗНА. Повече от очевидно е, че единствената цел на законовите разпоредби относно заплащането на труда на служителите в МВР е да се спази конституционната повеля на чл. 48, ал. 5 от Конституцията на РБ. заплащането да съответства на извършената работа. Нощният труд, положен от служителите на МВР, разстройва биологичния ритъм на живота и нервната система, обмяната на веществата и нормалния метаболизъм, поради което следва да получи адекватно заплащане. Повече от очевидно е, че предвиденото в закона заплащане от 0, 25 лв. на час нощен труд нито има характера на допълнително трудово възнаграждение, нито корелира по какъвто и да било начин на конституционното задължение трудовото възнаграждение да съответства на положения труд.

Тези изводи не противоречат и на постановеното решение на съда на ЕС от 24.02.2022 г. по дело C-262/2020 ,образувано по преюдициално запитване от РС.Луковит по дело със същия предмет на спора.Не може да има спор ,че с това решение не се отговаря конкретно на основния спорен въпрос относно приложимостта на общата правна уредба на РБългария в правоотношенията с държавните служители ,доколкото в обхвата на компетентността на СЕС са включени общностните норми и вътрешноправните разпоредби ,които съдържат такива норми ,а не националното право и функцията на този съд е не да тълкува националните правни норми .Независимо от това следва да се подчертае ,че съдът на ЕС е достигнал до същите правни изводи ,въз основа на които голяма част от българските съдилища/в това число и настоящият /до този момент са постановили решенията си ,а именно :че националното ни право изключва служителите на МВР от обхвата на общия правен режим,като едновременно с това не предоставя на тези държавни служители възможност за преобразуване на нощния труд в дневен.Съдът е подчертал ,че не се налага да се приема национална правна уредба ,която да предвижда ,че нормалната продължителност на нощния труд за работниците в публичния сектор е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда,но при всички случаи ,ако това е така ,в полза на тези работници трябва да има други мерки за защита ,които да компетсират това .А,както бе установено по

делото /и в огромната натрупана съдебна практика/в ЗМВР такива мерки не са предвидени поради липсата на изрична регламентация за възможността положения труд да бъде възмезден. В тази връзка сочените от процесуалния представител на въззивника „компенсационни механизми „допълнителни материални стимули и нематериални блага „предвидени в ЗМВР за служителите „не може да се приеме ,че представляват допълнителна защита или обезщетение по смисъла на Директивата и решението на СЕС по преюдициалното запитване .Тези придобивки ползват всички служители на МВР,а не само тези ,полагащи нощен труд и на тях не може да се придава качеството на обезщетение ,след като не са насочени специално към категорията служители ,полагащи нощен труд ,нито пък се предоставят поради и съобразно продължителността на труда им през нощта ,а обхващат всички ,работещи в системата на МВР.С други думи –нощният труд следва да бъде обезщетяван ,но в бългаарското законодателство няма предвидено такова обезщетение ,което да компенсира своеобразната тежест на нощния труд ,нито пък има методология за изчисление на такова обезщетение .В т.76 от решението на СЕС е изложено ,че аргументът за липсата на механизъм за преобразуване ,обяснен със съображения от правен и икономически порядък ,ведимо не отразява допустима от закона цел ,годна за обоснове разглежданата в главното производство разлика в третирането /доколкото в запитването няма данни в тази насока , а се акцентира върху абстрактни категории работници /.

Мотивиран от изложеното, настоящият състав намира, че исковата претенция за заплащане на извънреден труд, за процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по основание. От събраните доказателства – приетата по делото съдебно-икономическа експертиза, се установява, че за процесния период от време – 01.07.2019 г. – 09.07.2020 г. ищецът е положил нощен труд в размер на 520 часа, преизчислени с коефициент 1,143 и приравнени на дневно работно време тези часове възлизат на 594,36 часа, като разликата от 74,36 часа се отчита като извънреден труд, който не е отчетен по протоколи за положен труд и чиято стойност не е начислена, съответно – не е изплатена по платежни бележки. Експертизата не е оспорена от въззивника, нито пред ОС се претендира поставяне на допълнителна задача, поради което съдът възприема заключението на вещото лице. Изрично в заключението си вещото

лице посочва, че изчислена по този начин дължимата сума за положен нощен труд, преизчислен като дневен и отчетен като извънреден труд възлиза на сума в размер на 632,72 лева. Тази сума е дължима като, представляваща възнаграждение за отчетен извънреден труд, вследствие на разликата между заплатен нощен труд и преизчислен с коефициент 1,143 равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, като по този начин исковата претенция се явява доказана по размер. На ищеца се дължи и обезщетение за забавено плащане в размер на законната лихва върху дължимата сума от датата на предявяване на исковата молба до окончателното плащане, както и обезщетение за забавено плащане в размер на 146,66 лв. – изчислено от вещото лице като сборно обезщетение за периода от 01.11.2019 г. до 22.08.2022 г..

Ето защо и като взе предвид, че направените от страна на настоящата инстанция фактически и правни изводи напълно съвпадат с тези, които е направил районния съд в атакуваното първоинстанционно решение, БОС намира, че то следва да бъде потвърдено. На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да бъде уважено искането на въззиваемия да му бъдат присъдени и направените по делото разноси в размер на 480 лева с ДДС , представляващи възнаграждение за един адвокат, платено при подписване на сключения между страните договор за правна защита и съдействие . Претендираното възнаграждение за адвокат е изчислено съобразно минималния предвиден размер съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, поради което възражение за прекомерност е неоснователно.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Окръжен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2424/02.11.2022 г. постановено по гр.д. . № 20222120105385 по описа на Бургаския районен съд за 2022 г.

ОСЪЖДА ОД на МВР –Бургас ,ЕИК ***** ,с адрес – гр. Б*****

,да заплати на Н. К. Т. ,ЕГН *****,съдебен адрес – Б**** ,сумата 480/четиристотин и осемдесет /лева с ДДС -разноски по делото пред въззивната инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно .

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____